

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/161/2019
Identifikačné číslo spisu: 7716204259
Dátum vydania rozhodnutia: 21.10.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:7716204259.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ L. R., bývajúcej v R., P. X, 2/ Y. R., bývajúceho v R., P. X, 3/ L. R., bývajúceho v R., P. X, všetci zastúpení JUDr. Petrom Krafčíkom, advokátom so sídlom v Michalovciach, Štefánikova 4, proti žalovaným 1/ S.. J. C., bývajúcemu v R., L. - I. X, 2/ L. C., bývajúcej v R., L. - I. X, obaja zastúpení JUDr. Vincentom Lechmanom, advokátom so sídlom v Košiciach, Popradská 80, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 5 C 94/2016, o dovolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 12. februára 2019 sp. zn. 5 Co 294/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovia 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce rozsudkom z 27. novembra 2017 č. k. 5 C 94/2016 - 111 určil, že žalobcovia sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností - pozemku registra „C“ parcela č. XXXX/XXX o výmere 587 m² - zastavané plochy a nádvoría, pozemku registra „C“ parcela č. XXXX/XXX o výmere 34 m² - zastavené plochy a nádvoría, evidované na liste vlastníctva č. XXXX, vedenom Okresným úradom Michalovce, katastrálny odbor pre katastrálne územie T., obec Michalovce, okres Michalovce, a to spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti 1/2 k celku žalobkyňa 1/, spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti 1/4 k celku žalobca 2/ a spoluvlastníckeho podielu vo veľkosti 1/4 k celku žalobca 3/. Žalobcom priznal plnú náhradu trov konania, o ktorých bude rozhodnuté osobitným rozhodnutím. Výkonaným dokazovaním zistil, že Mestský národný výbor v Michalovciach a Y. R. s manželkou L. R. uzavreli 12. januára 1982 dohodu o zriadení práva osobného užívania pozemku v katastrálnom území Michalovce parcela č. XXXX/XXX o výmere 621 m² na výstavbu rodinného domu. Z osvedčenia o dedičstve po nebohom Y. R. zistil, že zánikom bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa stala žalobkyňa 1/ podielovou spoluvlastníčkou sporných nehnuteľností v podiele 1/2 k parcele č. XXXX/XXX - zastavaná plocha o výmere 621 m² a 1/2 rodinného domu súp. č. XXX postaveného na tejto parcele ako aj podielovou spoluvlastníčkou v podiele 1/2 ku garáži. Žalobcovia 2/ a 3/ sa stali podielovými spoluvlastníkmi uvedených nehnuteľností každý po 1/4 k celku. Predmetné

nehnutelnosti sú vedené na liste vlastníctve č. XXXX, katastrálne územie R. - T.. Ďalej zistil, že v roku 1967 bola rozhodnutím č. Výst. - XXXX/XX vyvlastnená časť parcely E - KN č. XXXX o výmere 1975 m² pre Východoslovenské tehelne š. p. Košice, z ktorej sa neskôr vyvlastnená časť previedla hospodárskou zmluvou č. Výst. X/XX - Ž na MsNV Michalovce. Na základe rozhodnutia o vyvlastnení č. Výst. XXXX/XX bola podľa geometrického plánu č. XXX-X-XXXX-XX/XX vyvlastnená časť parcely E-KN č. XXXX o výmere 369 m². Zvyšok parcely o výmere 967 m² sa zapísal na list vlastníctva č. XXXX. Mal preukázané, že zápisom geometrického plánu č. XXX-X-XXXX-XX/XX/B na rozdelenie záujmového územia na jednotlivé stavebné pozemky došlo k chybe a do plánu bola poňatá aj časť pôvodnej parcely č. XXXX, na ktorú nebol výkup. Pri overovaní geometrického plánu a zápise do katastra sa tento rozdiel nepostrehol a MsNV následne prideliť pozemky do osobného užívania a tak došlo k duplicitnému vlastníctvu k pozemkom. V súčasnosti je parcela č. XXXX - orná pôda o výmere 967 m² vedená na liste vlastníctve č. XXX, pričom na tomto liste vlastníctva i na liste vlastníctve č. XXXX je vyznačená poznámka o tom, že hodnovernosť údajov katastra o práve k nehnuteľnostiam bola spochybnená. Z takto zisteného skutkového stavu vyvodil záver, že žalobcovia majú naliehavý právny záujem na požadovanom určení, nakoľko na časť sporných parciel je vedený duplicitný stav a súd takýmto výrokom deklaratórne dosvedčí, že žalobcovia sú podielovými spoluvlastníkmi sporných nehnuteľností. Poukázal na ustanovenie § 872 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý nadobudol účinnosť od 1. januára 1992 s tým, že vlastnícke právo žalobcov, resp. ich právneho predchodcu prislúchalo od tohto dátumu, kedy sa zmenilo právo osobného užívania na bezpodielové spoluvlastníctvo manželov Y. R. a L. R.. Zároveň konštatoval, že žalobcovia nadobudli vlastnícke právo i vydržaním, keď nadobúdacím titulom v danom prípade bolo rozhodnutie Okresného národného výboru v Michalovciach č. Fin. 6832/81/Pd z 22. decembra 1981 v spojení s dohodou o zriadení práva osobného užívania pozemku z 12. januára 1982, ktorá bola registrovaná Štátnym notárstvom v Michalovciach 21. januára 1982, keď vydržacia doba začala plynúť 22. januára 1982 a uplynula 22. januára 1992, pričom u žalobcov boli splnené aj ďalšie podmienky a to dobromyseľnosť a nerušenosť. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

2. Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ rozsudkom z 12. februára 2019 sp. zn. 5 Co 294/2018 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Žalobcom priznal náhradu trov odvolacieho konania. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku a len na doplnenie dodal, že nemá nijaký právny význam zisťovať, resp. určovať v ktorej časti je sporné - duplicitné vlastnícke právo, lebo napadnutým rozsudkom je odstránená tvrdená duplicita vlastníckych práv aj k tej časti parciel registra „C“ č. XXXX/XXX a č. XXXX/XXX, o ktorej žalovaní tvrdia, že sú jej vlastníckymi. Uzavrel, že pokiaľ bolo určené spoluvlastnícke právo žalobcov aj k tej časti parciel registra C č. XXXX/XXX a č. XXXX/XXX, ktorú žalovaní nespochybňovali, nemôže to znamenať pre nich žiadnu ujmu, lebo to má iba ten následok, že nebude možné spochybňovať spoluvlastnícke právo žalobcov k celej výmere uvedených parciel, čím je preukázaný aj naliehavý právny záujem žalobcov na nimi požadovanom určení ich spoluvlastníckeho práva. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalovaní. Jeho prípustnosť vyvodzovali z § 421 ods. 1 písm. a/, b/ C.s.p., keď mali za to, že v danom prípade rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a ktorá nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená. Boli názoru, že pokiaľ súdy nižších inštancií žalobcom v rozsahu nimi navrhovaného petitu vyhovelí, tak nesprávne právne posúdili skutočnosť existencie naliehavého právneho záujmu na ich strane na takomto určení a to z dôvodu, že žalobcovia sa domáhali určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ku ktorým už sú ako vlastníci zapísaní. Uviedli, že obdobné sporné skutočnosti vyplývajúce z tohto sporu boli dovolacím súdom čiastočne riešené v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cdo 15/2017 a priamo sporné skutočnosti z tohto sporu v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu neboli doposiaľ jednoznačne vyriešené. Navrhli, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalobcovia vo vyjadrení k dovolaniu žalovaných uviedli, že pri dovolacom dôvode podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. musí dovolateľ uviesť, ktorý judikát dovolacieho súdu nerešpektoval odvolací súd a pri

dovolacom dôvode podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. musí ísť o zásadnú právnu otázku, ktoré v rozhodovaní dovolacieho súdu ešte nebola riešená. Dovolanie žalovaných však postráda tieto základné atribúty dovolania. Uviedli, že uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 15/2017 sa v otázke skutkových okolností podstatne odlišuje od predmetu prejednávanej veci a preto nie je možné poukázaním na predmetné uznesenie naplniť dovolací dôvod spočívajúci v údajnom odklone od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu. Navrhli dovolanie ako neprípustné odmietnuť.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podali v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strany zastúpené v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorých neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.). Dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Ako už Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval vo viacerých skorších rozhodnutiach (por. napr. sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 92/2012), dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Tejto mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

7. V zmysle § 421 ods. 1 C.s.p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. Dovolanie prípustné podľa § 421 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

9. Podľa názoru žalovaných je ich dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu prípustné podľa § 421 ods. 1 C.s.p.

10. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 C.s.p. (porovnaj 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 216/2017, 4 Cdo 64/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 95/2017 a 8 Cdo 95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd

pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v C.s.p., podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

11. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 C.s.p. môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní.

12. Žalovaní v dovolaní uviedli, že ich dovolanie je prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. a zároveň podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.

13. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“.

14. Ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. dopadá na situáciu, v ktorej určitá právna otázka ešte nebola dovolacím súdom riešená (preto ani nedošlo k ustáleniu jeho rozhodovacej praxe).

15. V oboch vyššie uvedených situáciách (§ 421 ods. 1 písm. a/ a b/ C.s.p.) musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na ktorej založil svoje rozhodnutie. Otázka, ktorá odvolacím súdom nebola riešená alebo považovaná za základ pre rozhodnutie, nie je relevantná v zmysle tohto ustanovenia.

16. K otázke možnosti súbežného uplatnenia prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. a zároveň § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. najvyšší súd už v iných prípadoch (6 Cdo 13/2017 a 6 Cdo 21/2017) uviedol, že „uplatnenie obidvoch dovolacích dôvodov naraz sa bez ďalšieho z logiky veci vylučuje - odvolací súd sa totiž nemôže odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu za súčasnej existencie stavu, keď rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená“. Vec prejednávajúci senát sa stotožňuje s týmto právnym názorom.

17. Podľa názoru žalovaných v konaní o určenie vlastníckeho práva, pokiaľ ide o určenie vlastníckeho práva k parcelám ako celku, žalobcovia nemajú naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva k parcelám ako celku, ale len k ich častiam, ktorých sa týka duplicita vlastníckeho práva z dôvodu zlého zamerania vyvlastňovacej časti parcely č. XXXX, avšak odvolací súd sa svojím rozhodnutím odklonil od právnych záverov prijatých najvyšším súdom. Tento odklon vyvodzujú žalovaní z rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré označili a sčasti aj citovali v dovolaní.

18. Dovolatelia sú presvedčení, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu vyjadrenej v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 15/20017.

19. Senát 6 C dovolacieho súdu v uznesení z 30. mája 2018 sp. zn. 6 Cdo 15/2017 dospel k záveru, že určovacou žalobou v zmysle § 80 písm. c/ O.s.p. sa bolo možné domáhať, aby bolo určené, že tu právny vzťah alebo právo je, alebo že tu právny vzťah alebo právo nie je. Podľa vymedzenia žalobného petitu išlo buď o kladnú (pozitívnu) určovaciu žalobu alebo o zápornú (negatívnu) určovaciu žalobu. Oba typy určovacej žaloby mali pre účastníkov zásadne rovnaký význam. Určovacia žaloba aj podľa súčasnej právnej úpravy (C.s.p.) stále má preventívny charakter. Predovšetkým prichádza do úvahy vtedy, keď jej prostredníctvom možno eliminovať stav ohrozenia práva alebo neistoty v právnom vzťahu, pričom k zodpovedajúcej náprave nemožno dospieť iným spôsobom. I keď v prípadoch určovacích žalôb týkajúcich sa vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam je naliehavý právny záujem spravidla daný potrebou zosúladenia skutočného stavu so zápisom vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností a teda zapísania

vlastníckeho práva žalobcu na základe pozitívnej určovacej žaloby, môže byť daný aj v prípade negatívnej určovacej žaloby, ak sa ňou má odstrániť stav právnej neistoty už zapísaného vlastníckeho práva žalobcu. Najvyšší súd sa v tomto rozhodnutí teda nezaoberal otázkou existencie či neexistencie naliehavého právneho záujmu, ale riešil otázku existencie naliehavého právneho záujmu v prípade negatívnej určovacej žaloby.

20. Žalovaní vyvodzujú prípustnosť ich dovolania i z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak toto rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

21. Právne posúdenie, či konkrétna otázka už bola alebo nebola dovolacím súdom vyriešená, je totiž jadrom dovolacieho konania a je podstatná pre to, či najvyšší súd o dovolaní rozhodne meritórne alebo procesne.

22. Právnu otázku nastolenú dovolateľmi - existencia naliehavého právneho záujmu na určení vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam ako celku - možno pokladať za vyriešenú uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 132/2018, so záverom, že

a/ „zistený fakt už existujúceho duplicitného zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností k predmetným pozemkom, ktorý navodzuje stav nepochybne odporujúci princípu právnej istoty, naliehavý právny záujem žalobcov na požadovanom určení dostatočne osvedčuje. Preto je namieste žiadať, aby súd autoritatívne v rozsudku vyriekol, že určitý právny pomer medzi stranou sporu a dotknutými parcelami existuje alebo neexistuje. Na tomto mieste dáva dovolací súd zreteľne najavo, že považuje za samozrejmé a určujúce pre nachádzanie práva, že vždy je nevyhnutné vychádzať z individuálnych rozmerov každého jednotlivého prípadu, ktoré sú založené na zistených skutkových okolnostiach. Ako už bolo naznačené, v danej veci práve fakt existencie zápisu vlastníckeho práva pre „dvoch“ vlastníkov v katastri nehnuteľností považuje najvyšší súd za určujúci pre posúdenie naliehavosti právneho záujmu žalobcov, a to s ohľadom na už zmieňovaný ústavný princíp právnej istoty (vyplývajúci z čl. 1 ods. 1 ústavy), v súvislosti s exkluzivitou vlastníckeho práva, ktorá vylučuje, aby k jednej a tej istej veci (parcele) malo vlastnícke právo viac osôb, ak nejde o spoluvlastníctvo. V danej veci k odstráneniu duplicitného zápisu vlastníctva nedošlo mimosúdne (súhlasným či jednostranným vyhlásením), nemožno ho teda odstrániť inak, než len určovacou žalobou; pritom treba vychádzať z názoru, že duplicitne zapísaný vlastník má vždy naliehavý právny záujem na určení vlastníctva už len preto, že rozhodnutie o takej určovacej žalobe bude podkladom pre riadny zápis v katastri nehnuteľností formou záznamu podľa ustanovenia § 34 ods. 1 katastrálneho zákona.

23. Jednou z obligatórnych náležitostí dovolania je, že v ňom musí byť uvedené, v čom dovolateľ vidí splnenie predpokladov prípustnosti dovolania; táto náležitosť je odlišná od dovolacieho dôvodu. Účel tejto požiadavky spočíva pritom v tom, aby sa dovolateľ ešte pred podaním dovolania zoznámil s relevantnou judikatúrou odvolacieho súdu, a aby po zoznámení sa s ňou zväzil, či také dovolanie má šancu na úspech.

24. To znamená, že dovolateľ je zo zákona povinný nielen uviesť právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne (a vyložiť, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia, porov. § 432 ods. 2 C.s.p.), ale tiež konfrontovať túto nesprávnosť s doterajšou rozhodovacou činnosťou odvolacieho súdu, lebo tomu patrí úloha zjednocovať rozhodovaciu činnosť súdov v civilnom konaní. Podľa toho je dovolateľ povinný vymedziť, v čom vidí splnenie predpokladov prípustnosti dovolania; mal by teda uviesť, ktorý z predpokladov vymedzených v § 421 ods. 1 C.s.p. je naplnený a prečo. Povedané inými slovami, dovolateľ je povinný jasne a zrozumiteľne vymedziť relevantnú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu a uviesť, v čom sa odvolací súd odchyľil od tejto relevantnej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo v čom je relevantná rozhodovacia prax odvolacieho súdu rozporná, alebo v čom je potrebné relevantnú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu zmeniť, alebo či ide o právnu otázku dovolacím súdom doteraz nevyriešenú. Prípadne možno prípustnosť dovolania podľa okolností vymedziť i odkazom na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu.

25. Predpoklad prípustnosti dovolania žalovaných spočíval v tom, že mala byť posúdená doteraz neriešená právna otázka, čiže bola vymedzená iba vo vzťahu k neexistujúcej judikatúre dovolacieho súdu. Tento predpoklad však v žiadnom prípade neobstál (viď bod 22), preto nezostalo dovolaciemu súdu než len dovolanie žalovaných odmietnuť pre neprípustnosť (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

26. Žalobcovia 1/ a 2/ boli v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešní (§ 255 ods. 1 C.s.p.) a vznikol im nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.